

Catedrala ortodoxă

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 400 Lei

Director: Pr. N. VASIU

Redacția și Administrația:
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

A VERILE școalelor confesionale rămân în proprietatea Bisericii

La 11 Octomvrie a. c. Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor a dat decizia No. 40.628 prin care bunurile fostelor școale confesionale române ortodoxe și greco-catolice trec în proprietatea Statului.

In temeiul acestor dispozițiuni organele școlare au și luat măsuri pentru intabularea acestor bunuri în favorul comitetelor școlare, recte a Casei Școalelor.

Impotriva acestei erori juridice și naționale, prin care se anula deciziunea Nr. 2864 din 3 Septemvrie 1940 a. aceluiași Minister, care recunoaște dreptul de proprietate a Bisericii asupra acestor bunuri, pe întreg cuprinsul Transilvaniei, Crișanei și Banatului, I. P. S. Sa Dr. NICOLAE BĂLAN, arhiepiscop și mitropolit al Ardealului, a adresat un memoriu documentat și judicios d-lui Mareșal Ion Antonescu, conducătorul Statului.

In urma acestui act de-o importanță bisericească și națională epocală, fiindcă etatizarea învățământului primar de Statul Român, după 1918, n'a însemnat și n'a putut însemna, și depozedarea Bisericii de edificiile sale școlare și de bunurile aferente, pe care le-a așezat nu în urma unei delegații date de autoritatea Statului, ci ca o atribuțiune a misiunii sale învățătoare, recunoscută totdeauna de statele creștine, Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor a publicat în Nr. 269

din 12 Noemvrie a. c. M. O. decizia Nr. 271.647 din 10 XI. a. c. prin care anulează decizia sa No. 40.628, referitoare la bunurile fostelor școale confesionale și dispune ca toate lucrările de intabulare a acestor bunuri, efectuate până în prezent, să fie rectificate în cărțile funduare, la cererea celor interesați.

S'a făcut deci dreptate Bisericii.

Preoții și poporul drept credincios din cuprinsul Ardealului simte acum o clipă de mare satisfacție și este pătrunsă de suflul încrederii că misiunea Bisericii își regăsește izvorul avântului său mântuitor de suflete, lucrând fără preget pentru preamărirea lui Dumnezeu și pentru întărirea duhovnicească a neamului românesc.

Izbânda aceasta este un merit integral și netrecător al marelui arhipăstor și mitropolit.

Cu nețărmurit devotament îl zicem deci:

Intru mulți ani Inalt Prea Sfințite Stăpâne.

„Renașterea“

Chemare la realitate

In numărul din Octomvrie a. c. al revistei „Gândirea“ a apărut sub titlul de sus, un articol scris de d-l prof. univ. Nichifor Crainic, statornicul apărător al ortodoxiei.

Pentru valoarea ideilor cuprinse în el și pentru punctul de vedere care trebuie să fie al tuturor ortodoxilor, mai ales al intelectualilor, îl redăm întocmai.

„Pentru unirea cu Roma“ pledează a nu mai știu câtea oară ziarul Unirea din Blaj. Pe vremuri, când eram mai tineri, aceste pledorii ne iritau oarecum. Azi le privim ca pe niște simple exerciții ale lui Tantal, care tot își mai apleacă steta către o apă la care însă nu ajunge nici odată. De 241 de ani durează această persuasiune din partea fraților noștri uniți fără nici un rezultat și fără nici o perspectivă de viitor.

O îndoită metodă întrebuințează ei ca să ne convingă: pe de o parte critică fără îndurare creștină neajunsurile de care suferim noi, ortodocșii, iar pe de altă parte ne arată foloasele, pe care le-am putea trage, din unirea cu Roma.

In ce privește critica lor, n'am văzut până azi un om convins de ea să treacă dincolo. Afară de aceasta, dacă noi am riposta cu aceeași măsură, am declanșat între unii și alții un război de înveninare, ce n'ar aduce decât slăbirea românismului și a credinței. Ei atacă, bunăoară, în foiletoane nefășișite pe marele Patriarh al Bizanțului Fotie, acest colos al umanismului creștin, dela care se trage chiar umanismul Occidentului, cum recunoșc învățații istorici. Dacă noi am aplica aceeași metodă la o serie de papi faimoși din epoca Renașterii și i-am înfățișat în uriașă lor infamie, unde-am ajunge, frați blăjeni? Și ce s'ar alege atunci din dogma infalibilității papale? N'o facem fiindcă scrisul creștin n'are misiunea de a scoate meren pe ticăloși din sarcofagii, ci de a îmbărbăta pe cei vii cu virtuțile întrupate în marile figuri ale Bisericii, care sunt, din fericire, mult mai numeroase decât profanatorii cu țiară. In ce privește pe genia-

lul Patriarh Fotie, dacă frații uniți ar fi loviți de grația spiritului imparțial, i-am vedea, fără îndoială, preamărindu-l împreună cu noi ca pe unul din părinții culturii occidentale, cu care vor să se mândrească domniile lor.

Cealaltă metodă pentru a ne convinge stă în enumerarea unor presupuse avantagii, pe care le-am avea din unirea cu Roma. Obiceiul acesta își are originea în chiar unirea dela 1700, care, precum se știe, s'a făcut pe temeiuri de avantagii făgăduite și — neținute. Ce avantagii ne oferă autorul ultimului articol din ziarul blăjen? El scrie: monahismul român, care se găsește azi într'o stare de imperfecțiune, ar câștiga mult dela disciplina ordinilor romano-catolice. Noi recunoaștem și starea de plâns a monahismului nostru și disciplina monahismului occidental. Dar dacă monahismul nostru e în stare de decadentă, aceasta nu se datorește faptului că nu e romano-catolic. Veacuri întregi monahismul acesta a fost în România la nivelul vieții ingeresti și atâta cultură câtă avem până la jumătatea secolului 19-lea i se datorește lui. In aceea vreme de înflorire, nu numai că n'avea nici o atingere cu ordinele occidentale, dar lupta dumnezeiește împotriva crezițiilor susținute de ele. Concluzia firească este că acest monahism se poate ridica singur de unde a căzut, atunci când pricinile interne ale decadenței vor fi dispărut. In ce privește Ardealul, dacă acolo nu avem încă un monahism înjghebat, aceasta o știu bine frații uniți, se datorește furiei romano-catolice și unite de odinioară, care a distrus din temelie sfintele mănăstiri, — vre-o 200! de peste munte. In locul acestei pustiiri, am vrea să știm unde e monahismul unit, creat după modelurile apusene, ce ni se îmbiază? Fiindcă în loc să alergăm tocmai la Roma, noi ortodocșii am fi, poate, fericiți să ne alegem prototipurile renașterii spirituale de aici mai deaproape, dela Blaj bunăoară.

Alt avantajiu vede autorul

Continuare în pag. II.

ORGANIZAREA învățământului german din România

Într'un recent număr al Monitorului Oficial a apărut un decret-lege privitor la organizarea învățământului grupului etnic german din România considerat ca persoană juridică de drept public.

Conform acestei legi grupul etnic are dreptul de a înființa și a conduce școli de grad primar, secundar, teoretic și practic, precum și institute de educație germană de orice categorie.

Grupul etnic german, în vederea legăturilor cu Statul, are o secție școlară, care va comunica Ministerului Culturii Naționale condițiile de înființare a școlilor.

Secția școlară a grupului etnic german are în sarcina să pregătească didactică a învățătorilor. Pregătirea se face după aceleași norme ca și pentru învățătorii școlilor românești. Profesorii dela școlile secundare vor fi pregătiți la universitățile și școlile superioare după aceleași norme ca și profesorii pentru școlile secundare românești.

Candidații la profesorat de grad secundar, care vor fi făcând studiile în întregime în Germania vor fi obligați să treacă în cadrul examenului de capacitate și un examen de nivelul bacalaureatului, din limba și literatura română, istoria și geografia României.

Profesorii de specialitate de grad secundar și învățătorii vor fi propuși de Secția școlară a grupului etnic german și numiți de Ministerul Culturii Naționale.

Candidații, atât cei din învățământul primar cât și cei din învățământul secundar, vor depune examenul de capacitate înaintea unor comisii de examinare numite de Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor.

Scopul educației și învățământului școlilor germane este educarea și instruirea celor ce aparțin grupului german din România, ca buni și leali cetățeni ai Statului român. În acest scop Secția școlară a grupului etnic german din România va întocmi programe analitice, regulamente școlare și de examinare. Nivelul învățământului din școlile germane din România nu poate fi inferior nivelului învățământului de Stat de grad corespunzător.

Limbile moderne care se vor preda în școlile germane, vor fi alese după nevoie de către Secția școlară a grupului etnic german. Pentru limba și literatura română se va întocmi o programă specială.

Programele de învățământ propuse de Secția școlară a grupului etnic german, vor fi aduse la cunoștință Ministerului Culturii Naționale și al Cultelor, spre aprobare.

Pentru a pune de acord învățământul german cu legile, regulamentele și dispozițiile Ministerului Culturii Naționale și al Cultelor, se înființează în cadrul ministerului un serviciu special al învățământului

german, condus de un subdirector.

Serviciul (subdirectoratul) învățământului german are competență pentru întregul învățământ german din România.

Limba de corespondență oficială cu instituțiile și autoritățile Statului, este limba română.

Școlile germane conduse de Secția școlară a grupului etnic german din România sunt școli publice și se bucură de aceleași drepturi și au aceleași îndatoriri ca și membrii Corpului didactic român de Stat.

Numirea, definitivarea, re-integrarea, disciplinarea, și pensionarea membrilor Corpului didactic dela școlile germane se propun de către secția școlară a grupului etnic german și se confirmă de Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor.

Pentru a ușura întreținerea și administrarea învățământului german de către grupul etnic german, Statul român va plăti cu începere dela 1 Noiembrie 1941, personalul școlilor germane, după statele ce se vor prezenta Ministerului Culturii Naționale.

Ministerul Culturii Naționale și al Arelor, va plăti burse elevilor și studenților germani lipsiți de mijloace și merituoși.

Numărul acestor burse va fi proporțional cu numărul școlărilor germani față de numărul școlărilor români din aceeași categorie.

Plata pensiilor pentru personalul școlilor germane se va face de către Casa de Pensii din România, în aceleași condițiuni ca și pentru personalul școlilor românești.

Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor exercită un suprem drept de control asupra școlilor înființate, în condițiile acestei legi.

Ziua numelui M. S. Regelui Mihai I.

Cu prilejul zilei onomastice a M. S. Regelui Mihai I. în toate bisericile din cuprinsul Vicariatului, s'au înălțat calde rugăciuni pentru viața îndelungată și glorioasă a iubitului nostru Rege.

Pretutindeni poporul a participat la aceste slujbe cu entuziasm și neclintit devotament pentru Tron și Țară.

În Alba-Iulia de asemeni, pe lângă biserica încoronării, s'au ținut slujbe în cele 2 biserici ortodoxe. La biserica protopopească a servit P. C. S. Protopopul Al. Baba și un sobor de preoți.

Predica ocazională a rostit-o C. S. T. Ciuruș, care a vorbit în cuvinte calde și frumoase despre însemnătatea zilei din punct de vedere național și dinastic.

Chemare la realitate

(Continuare din pag. 1.)

în folosirea de către teologii noștri a literaturii romano-catolice. Dar tot așa teologii apuseni folosesc literatura noastră răsăriteană. Pentru aceasta, nici ei nu simt nevoia să treacă, — deși unii aprofundând-o au trecut, — cum nici noi nu simțim nevoia să trecem. Schimbul de idei e universalmente practicat, nu numai inter-confesional.

Un alt avantaj foarte ispititor ar fi cascada de lumină ce s'ar revărsa asupra noastră dacă ne-am uni cu Roma. Autorul ne dă o probă în cronicarii noștri, cari ar fi descoperit că suntem latini fiindcă au învățat carte în Polonia catolică. Argumentul n'are absolut nici o valoare. Dimitrie Cantemir, fenomenalul învățat din veacul cronicarilor nu s'a format în Polonia, ci la școala bizantină din Constantinopol. Cât despre genul istoriografic al cronicilor, el nu se trage din Polonia sau din Apus, fiindcă acest gen a fost creat de bizantinul Malala, dela care a trecut apoi și în Occidentul roman. Dacă autorii de manuale didactice nu prea știu lucrurile acestea, un frate născut, care vrea să ne determine la apostasie, ar trebui să le știe înainte de a-și făuri argumentele atât de hotărâtoare.

Argumentele acestea capătă un aer straniu când autorul nostru pomenește de revoluția dela 1848 ca rod al Apusului, de Kogălniceanu, Majorescu și Eminescu, care tot în apus s'au pregătit, de războiul dela 1918, pe care l-am câștigat ca aliați ai Apusului, de învățații noștri, cari s'au pregătit în laboratoarele occidentale, — toate ca să ne demonstreze avantajele catolicismului asupra ortodoxiei. Autorul blăjean confundă în mod regretabil romano-catolicismul cu spiritul laic, adesea ateu, și anticlerical totdeauna, la care s'au

format bărbații României moderne, mai toți atinși de molișca intelectuală a timpului, pe care a combătut-o din răsunători însuși romano-catolicismul! Pentru Dumnezeu, frați blăjeni, nu ne mai fermecați, vă rugăm, cu asemenea argumente!

Afară de acestea, Blajul ține cu eroism la un alt argument, pe care l-a fabricat ad hominem. El zice: catolicismul e latin și roman; noi, fiind latini, e de rigoare să trecem la credința papală. Dar cu acest argument cădem în pur rasism. Și e un paradox să constați că publicațiile unite sunt toate antifrasiste, după chipul Vaticanului, dar cad subit în această eroare condamnată de Papa, când vor să ne măgulească orgoliul etnic pentru a ne capta. N'ar fi rău să-și ajusteze întâiu ținuta doctrinală până să facă apostolat papistaș printre noi.

În plus, îi rog pe frații dela Blaj să mă creadă prietenește, momentul acestei recrudescențe propagandistice e foarte rău ales. Să nu uităm că suntem încheștați în războiu contra ateismului indeo-bolșevic. În timp ce soldații noștri sângerează pentru triumful crucii lui Hristos, în timp ce ei reîncreștinează, pe unde trec, un popor salvat din ghiara Satanei, e anacronic — ca să nu întrebuițez alt termen, — să stai la Blaj și să vorbești de eminența romano-catolicismului față de această lume ortodoxă, încordată pe viață și pe moarte pentru sfânta ei credință. Dacă nu poți să te cutremuri de frumuseța sublimă a sufletului acestuia ortodox și a faptei mântuitoare, născute din energia și din sacrificiul lui, e mult mai prudent să te păstrezi în rezervă, prefăcându-te că nu vezi nimic.

Nichifor Crainic

Primirea triumfală a unităților venite de pe front

Capitala a trăit în ziua de 8 Noiembrie a. c. clipe de o măreție asemănătoare cu aceea a întoarcerii, Armatei în 1918.

De astă dată s'au întors glorioasele unități care au luptat în Basarabia, Transnistria și Odesa.

Aceste unități au fost întâmpinate cu un uriaș entuziasm al tuturor cetățenilor și parada militară s'a desfășurat la Arcul de Triumf, fiind de față

M. S. Regelu, M. S. Regina Mamă Elena, d. Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului și întreg guvernul.

Slujba religioasă a fost făcută de P. S. S. Episcopul Armatei, dr. Partoacă, Ciopron, asistat de un sobor de preoți din clerul militar.

Armata glorioasă era condusă de d-l general Șif Iacobici, comandantul armatei care a ocupat Odesa.

PASTORALA

P. S. Sale VENIAMIN episcopul Caransebeșului cu prilejul terminării misiunii în Basarabia

Nu am putut veni cu cuvântul Nostru arhieresc mai de vreme în mijlocul vostru, deoarece la câteva zile după ocuparea scaunului de episcop a trebuit să plec cu 10 preoți din episcopia noastră împreună cu toți episcopii din Ardeal în frunte cu înalt Preasfinția Sa Mitropolitul nostru Nicolae, cu încă 55 de preoți, într-o misiune creștinească și românească la frații noștri din Basarabia și Transnistria, eliberați nu de mult prin vitejia soldatului român din iadul bolșevic.

Am stat în acele părți 3 săptămâni, cercetând cu toți peste 600 comune, iar Noi, cu preoții noștri din eparhie peste 150 comune din județele Ismail, Cahul, Chilia și Cetatea Albă și în două județe dincolo de Nistru, săvârșind Sf. Liturgie, vecernia, parastase pentru eroi și alte slujbe, predicându-le cuvântul mântuitor al Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos.

Ce am văzut acolo și suferințele ce-au avut de îndurat frații basarabeni într'un an de zile întrece orice închipuire. Străbătând satele lor am găsit multă jale și multe lacrimi le-am ascultat, jelanile și durerile și am aflat lucruri de necrezut. Am găsit familii desfăcute, părinți și copii, soți despărțiți, unii deportați, iar unele sate și orașe par niște cimitire.

Pe țărani din liberi cum erau i-au făcut robi, luându-le pământurile și silindu-i să plătească impozite în bani și în natură mai mult decât puteau ei câștiga; bisericile le-au închis, multe le-au prădat ori le-au ars, din unele au făcut grajduri, magazii ori sale de petreceri, au batjocorit cele sfinte, aruncând sfintele icoane, odărele bisericesti, sfânta cuminecătură, potirele în gunoi; altarele le-au murdărit, iar la sfinții de pe păreți le-au scos ochii, arătându-și în felul acesta ura față de Cel ce cu înțelepciunea Sa nemărginită și cu iubirea Sa de oameni conduce destinele lumii acesteia după voia Sa cea sfântă. Pe preoți i-au oprit dela sfintele slujbe, pe unii i-au schingiuit, pe alții i-au ucis iar pe alții i-au deportat cu mulți fruntași din sat, de soarta cărora nu se știe nimic.

Nu voi uita nici odată sfintele slujbe ce le-am făcut înaintea miilor de credincioși veniți din satele din jur, în număr așa de mare, încât nu încăpeau în biserici. Acești frați ai noștri ne-au primit cu flori și lacrimi de bucurie și recunoștință, pentru că le-a ajutat Dumnezeu să audă slujbă românească și să se poată ruga în libertate. Fi cu toții, deși în zile moldovene, se simt una cu noi, frați de o limbă și lege, în vinele cărora curge același sânge și au aceeași credință. Ei au înțeles că numai bine

ce binefacere mare este să fii sub stăpânire românească, să te poți bucura de libertatea națională și religioasă, ca să te poți aduna la altarul bisericuțelor tale nestingherit, pentru a te ruga pentru mântuirea sufletului.

Cu bucurie sufletească am constatat tăria credinței lor în Dumnezeu, care nu a fost sdruncinată în sufletul fraților noștri robiți, cu toate suferințele ce au avut de îndurat, ceea ce este o cheazăie pentru viitorul și dănuirea neamului românesc pe acele meleaguri.

Văzând credința neclintită a acelor frați ai noștri — trebuie cu toții să luăm învățătură, că numai prin credința în Dumnezeu poate fi mulțumit sufletul omului și că fără ajutorul lui Dumnezeu nu poate avea asigurată nici un popor viitorul. Prin credință și nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu bravii ostași ai armatei române, sub comanda celui mai viteaz dintre viteji, a Mareșalului României și Conducătorul Statului, Ion Antonescu, făuritorul strălucitelor izbâzi definitive de astăzi împotriva bolșevismului, fac să falfăie astăzi biruitor Stindardul Țării departe peste granițele ei, până peste Bug și Nipru, și în orașul Odessa, ocupat după lupte crâncene, înainte cu câteva zile. Vitejia soldatului român isvorâtă din această credință, a înseris în cartea de aur a neamului pagini de glorie cari vor rămâne pe veci o mândrie a neamului românesc.

Țara întregă exprimă recunoștința și mulțumirea Patriei ostașilor eroi cari au cules lauri victoriei în lupta ce se dă pentru asigurarea viitorului ce-l merită și la care are dreptul neamul nostru.

Războiul nu s'a terminat încă și nu se știe cât va mai dura. Un lucru însă știm, că se va termina cum va fi voia lui Dumnezeu și că el ne va ajuta să ieșim biruitori, mai tari și mai mari, pentru că dreptatea este pe partea noastră.

Ca să putem însă învinge, trebuie cu toții, dela cel mai mic până la cel mai mare, să punem la temelie vieții noastre credința în Dumnezeu și în Mântuitorul nostru Iisus Hristos, căci nu poate trăi și învinge un popor decât numai prin această credință.

Țineți cu sfințenie și tărie la legea noastră strămoșească ortodoxă, comoara cea mai scumpă a poporului nostru, nu ascultați de proccii mincinoși

Din alle eparhii

Râvnă pentru catehizare.

În vederea catehizării cu real folos, Arhiepiscopia de Alba-Iulia și Sibiu a dispus ca P. C. protopopi să inspecteze învățământul religios și să verifice la fața locului modul cum își îndeplinesc preoții catehezi datoria în școală.

Asemeni vor trebui să cerceteze dacă elevii au manuale de religie și dacă se străduiesc să pună cărți bune în mâna fiecărui elev din școala primară.

Asistență morală pentru tineret.

Arhiepiscopia Sibiului a inițiat laudabila operă de îngrijire a tineretului școlar. Spre acest scop a dispus ca în toate centrele școlare să se organizeze prin protopopi și parohi *Serviciul asistenței morale* a copiilor de școală, care nu stau în mediul familiei proprii, sau această familie nu prezintă suficientă garanție pentru o bună educație.

Situația canonică a preoților profesori.

Pentru disciplina canonică a preoților profesori, Arhiepiscopia Sibiului a dispus ca toți preoții, aflați în serviciul școlii ca profesori, să slujească cel puțin odată pe lună în biserică localității unde domiciliază, să se împărtășească cu sfintele taine, să ia parte la

conferințele preoțești din protopopiat și să se manifesteze ca preoți în societate.

Cei care nu se conformează pierd preoția activă, cu toate consecințele acestei sancțiuni.

Inmormântare fictivă.

Episcopia Caransebeșului, în temeiul adresei nr. 2226 din 11 Oct. a. c. a Sfântului Sinod, a dispus să nu se slujească slujba înmormântării acelor decedați, care au murit în altă parte și al căror trup nu este de față la înmormântare.

S'au ivit anume cazuri, mai ales în Episcopia Argeșului, că familia soldaților căzuți pe câmpul de luptă, a cerut protopopului să officieze întreaga slujbă a înmormântării, să facă procesiunea până la cimitir, unde se așeza în groapă un cosciug în care se aflau numai hainele mortului.

Pentru asemenea cazuri Biserica admite numai slujba parastasului.

Colportori de obiecte sectare.

Episcopia de Oradea-Beius, în temeiul adresei Nr. 6172 a. c. a Consiliului central bisericesc a dispus să se supravegheze colportorii autorizați pentru obiecte religioase și să semnaleze autorității care a emis autorizația toate cazurile în care aceștia vând și obiecte sectare sau ale altor confesiuni.

puși în slujba străinilor și cari caută prin fel de fel de înșelăciuni să vă rățăcească dela credința cea adevărată, ca prin aceasta să slăbească tăria neamului.

Creșteți-Vă copiii în frica lui Dumnezeu, nu ascultați de cei ce voesc să strice neamul cu apucături rele pornite dela diavolul, ca avortul, căci prin aceasta scad nașterile și slăbeste familia, temelie neamului. Nu vă feriți mamelor de copii, cari sunt o binecuvântare alui Dumnezeu, bucuria și podoaba părinților și viitorul neamului. Unde sunt copii mulți acolo e și ajutorul lui Dumnezeu mai aproape, și unde nu sunt copii acolo e casa pustie. Luați pildă dela neamurile cu cari trăim împreună cari se întrec să aibă cât mai mulți copii sănătoși, știind că al acelora este viitorul, cari au mai mare număr de nașteri. Nu lăsați ca tinerii voștri, fetele la 15—15 ani, iar feciorii la 16—17 ani să se împreune și să trăiască necununăți, căci prin această trăire înainte de vreme, până încă tinerii nu sunt deplini desvoltați, slăbește corpul și astfel se trec și îmbătrânesc prea de vreme.

Vă îndemn cu părintească dragoste să fiți cu ascultare față de dregătorii Țării, să vă plătiți la vreme și cu dragă inimă impozitele, căci Statul

are lipsă de ele să facă față la atâtea nevoi, să pregătească armamentul trebuincios ca vitejii noștri soldați să poată învinge dușmanul. Fiți cu supunere și ascultare către tânărul nostru Rege Mihai I, către Conducătorul Statului, către legile Țării și conducătorii ei. Inconjurați cu toată dragostea pe părinții voștri sufletești și ascultați-le povețele, căci ei se roagă și lucră spre binele și mântuirea sufletelor voastre. Iar cucernicii preoți „cu crucea în frunte” să stea alături de sufletul neamului, să zidească lucrarea lor în mijlocul poporului pe temelie dragostei, care toate le covârșeste, păstrând cu iubire și blândețe și împărtășindu-i povețele folositoare pentru binele și prosperarea lui. Fiți C. părinți pildă bună cu vorba și fapta pe toate terenele vieții obștești. Intre preoți și popor trebuie să fie o strânsă legătură, căci numai așa vom putea birui greutățile vremii. Nu scăpați nici un prilej de a stămpăra setea religioasă a poporului, de a folosi toate mijloacele pozitive ale Evangheliei pentru a readuce la sânul cald al Bisericii pe cei ce au căzut în mrejele diferitelor rățăcări și secte, aceasta fiind cerută de iubirea de Biserică, Țară și neam.

Informațiuni

Plebiscitul.

Conform unui comunicat dat de Ministerul Justiției, ultima zi de votare pentru plebiscit este de 15 Noembrie a. c. Rezultatul primelor 5 zile de votare este: 5.246.499 da, iar 62 nu.

Sesiunea consistoriului mitropolitan.

În ziua de 14 l. c. s'a întrunit la Sibiu, în sesiune ordinară, consistoriul mitropolitan al Mitropoliei Ardealului, sub președinția I. P. S. S. dr. Nicolae Bălan, arhiepiscop și mitropolit.

La ordinea zilei au fost chestiuni curente.

Examen de calificare preotească.

Absolvenții Academiei teologice din Cluj, care nu au examen de calificare preotească, în urma aprobării P. S. Sale Episcopului nostru Nicolae, vor face acest examen la centrul Vicariatului din Alba-Iulia, în zilele de 11 și 12 Decembrie a. c.

Declarația Fuhrerului Adolf Hitler privitor la Biserică.

Față de acuza președintelui Roosevelt că Germania, pe lângă tendința de egemonie în America are de gând să suprimă și Biserica din lume, Fuhrerul Adolf Hitler a declarat în fața adunării, ținută la 8 l. c. a vechilor săi partizani în Muenchen, următoarele:

Pretenția că Germania ar avea intenția de a suprima toate religiile este prea idioată pentru ca să se mai ocupe cineva cu seriozitate de asemenea prostii copilărești. Fuhrerul nu se mai interesează de diferitele religii care există în lume și nici de felul în care națiunile lumii tratează aceste religii. În Germania, fiecare poate să-și măntuiască sufletul cum crede mai bine.

Fuhrerul a observat că există o mare diferență între Germania și Statele Unite. În Germania, confesiunile primesc nouă milioane de mărci pe an din partea statului, pe când în Statele Unite ele nu primesc nici un ban. În Germania niciodată un preot nu a fost persecutat pentru credințele sale religioase, ci numai atunci când s'a amestecat în politica statului părăsind terenul dogmelor religioase. Dar numărul preoților cari au

procedat astfel este foarte mic; cei mai mulți au adoptat o atitudine pozitivă față de stat.

O nouă religie în America?

Correspondentul Agenției D. N.B. transmite:

Textul jurământului trimis de d. Laguardia, primarul New-York-ului tuturor eclestiasticilor americani spre a fi citit depe amvon Duminică face obiectul unei discuții mai mult sau mai puțin generale.

Sunt temeri că d. Laguardia și partizanii săi intenționează să instituie în Statele Unite un fel de biserică națională.

În orice caz, textul propus de el pentru jurământ este considerat ca o eroare grosolană. Un pastor îl califică în „Washington Times Herald” drept „o propunere stranie”.

„New-York Times” publică textul integral al acestui jurământ, așa cum și-l imaginează d. Laguardia. Punctele lui principale ar fi următoarele:

Unitatea americană s'a născut dintr'o mulțime de popoare și de rase. Libertatea religioasă s'a stabilit în etape. Religia este la originea democrației. Revelațiile iudeo-creștine au dat naștere filosofiei politice a democrației, în contradicție cu vechile principii de drept divin regilor și aristocrațiilor. Democrația oferă religiei mari posibilități. Democrație și religie pot, deci, foarte bine să formeze împreună statul.

No. 3898/1941.

COMUNICAT

Având în vedere, că plata lucrătorilor tipografi s'a mărit dela 1 Noembrie a. c. cu 25% și în consecință a crescut și costul pentru „Renașterea”, ne vedem nevoiți să facem o modestă ridicare a abonamentului cu 100 lei, până la sfârșitul anului curent.

Aducem aceasta la cunoștința preoțimii noastre pentru orientare, în speranța că, înțelegând situația, va face și acest sacrificiu din bugetele parohiilor pentru gazeta oficială, înomis necesară tuturor parohiilor.

Alba-Iulia, 12 Nov. 1941, din ședința Consiliului Vicarial.

Președinte:
AL. BABA

Secretar:
Pr. T. CIURUS

No. 3876/1941.

COMUNICAT

În conformitate cu adresa Venerabilului Consiliu Central Bisericesc Nr. 6920 din 6 Noembrie a. c. invităm din nou pe toți Cucernicii preoți să-și facă datoria deplină față de Împrumutul Reîntregirii, semnând, atât personal, cât și îndemnând cu stăruință pe credincioșii lor, fiind orice economie bine plasată, precum și de cea mai mare utilitate pentru dezvoltarea norocoasă a viitorului Neamului nostru.

Semnarea este în curs și deci nimeni să nu-și precupețească sprijinul pentru realizarea definitivă a idealului nostru național.

Alba-Iulia, 12 Nov. 1941.

Președinte:
AL. BABA

Secretar:
Pr. T. CIURUS

BIBLIOGRAFIE

„Păstorul ortodox”, anul XXII, nr. 10, Octombrie 1941, revistă lunară a societății „Frăția”, a clerului din Eparhia Argeșului.

Clerul din Eparhia Argeșului prin organul său de publicitate „Păstorul ortodox”, redactat într'o formă bine definită și de laudat, contribuie mult la ridicarea morală și culturală a preoțimii. Înălțarea preotului pe pedestalul solid arătat de Mântuitorul, pentru propoveduirea evangheliei măntuitoare de suflet și neam, iată ce află în această revistă.

În primul rând citim cuvântul P. S. Episcop Lt. de Argeș, Emilian Antal, despre: „Asistența socială în cadrul Bisericii”, rostit cu prilejul vizitei D-lui Mihail Antonescu, vice-președinte și președinte ad-interim al Consiliului de Miniștri, făcută în orașul Pitești. Sunt gânduri reale și necesare vremurilor actuale, prin cari P. S. Episcop Emilian dorește să așeze această Eparhie într'un cadru de muncă și cinste. În special se accentuează problema asistenței sociale care, numai prin preoți bine pregătiți chemării lor, se poate rezolva favorabil.

Urmează articolul „Lipsește unelte de lucru” al P. C. Iconom Marin D. Preoteșcu, unde se accentuează problema colportajului și a materialului necesar în această acțiune binecuvântată. Seria sumarului o formează diferite articole semnate de preoți destoinici și se încheie cu o cronică bogată.

Pe noi ne bucură munca bogată, dezvoltată în această Eparhie mai ales știind, că în fruntea ei stă un Episcop fiu al Eparhiei noastre. Urmărim cu viu interes acest rol pastoral și dorim P. S. Episcop Emilian, izbândă deplină întru ridicarea preoțimii la un nivel sfințitor de oameni și locuri.

Pr. T. C.

Moartea ziaristului Nicolae Buta

Presa ardeleană a suferit o mare pierdere. Ziaristul profesor Nicolae Buta, în vârstă de abia 40 de ani, a fost răpit, de moarte pe neașteptate, lăsând în urma sa regrete unanime.

Nicolae Buta a aparținut acelei generații de intelectuali ardeleni care și-a făcut studiile universitare în primii ani ai existenței Universității românești din Cluj. Idealismul, însușit în acei ani de înaripat avânt, nu l-a părăsit niciodată, deși vicața i-a rezervat multe desiluzii și lovituri.

Abia ieșit de pe băncile Universității, a scris o valoroasă monografie istorică despre „Avram Iancu”. Sub cele mai bune auspicii ale viitorului, a funcționat apoi ca asistent pe lângă catedra de istorie dela Universitatea din Cluj, după ce și-a întregit studiile la Roma și Paris.

A fost un caracter dărz și intransigent în concepțiile sale. Fiind nevoit deci să plece din învățământ, a intrat în publicistică, redactând ani îndelungați zărele „Patria”, „România Nouă” și „Ardealul Tânăr”, presărând pretutindeni bogate scântei din comoara sa intelectuală.

Aceste scântei s'au stins acum pentru totdeauna.

Când, la 1 și 2 Septembrie 1940, a pășit alături de cei care au condus marile manifestațiuni publice din Cluj, n'a crezut că-i este ultimul drum prin acest scump oraș și că, pentru el, niciodată nu va mai fi întoarcere acolo.

Acum s'a întors, pe veci, printre țărani lui dragi, la a căror propășire a contribuit cu neostenit elan și dacă n'a putut ajunge realizarea idealului pentru care s'a luptat, până în ultimul ceas al vieții, a avut măcar mângâierea de a se ști așezat, spre odihna vecinică, între ai săi.

Pentru fiii de țărani, porniți să îndrepte o lume îmbătrânită în năravuri, greu de înțeles cu o minte morală, aceasta este poate singura satisfacție a luptei.

N. V.

Tip. „ALBA” Cenzurat